

## С Л А В Е И

(Китайска приказка)

Имаше нѣкога единъ царь — прочутъ съ богатствата си, съ чуднитѣ си градини, съ стѣкленитѣ си дворци, съ своя голѣмъ разкошъ и блѣсъкъ.

Мислѣше той, че познава всички хубости и красоти на свѣта. Обаче отъ едни пѣтешественици разбра, че имало една чудна птичка, наречена славей, която пѣла много хубаво. А той не я знаелъ.

— Искамъ да видя славея! — каза царьтъ, като се научи за него. И придворнитѣ се разтичаха да намѣрятъ славея. Показа имъ го една малка слугиня, която вечеръ ходѣше въ гжстата гора да носи останки отъ обѣда на бѣдната си майка. Тамъ въ гжсталака живѣеше славеятъ.

Помолиха птичката да иде да пѣе въ двореца, и тя се съгласи. Кацналъ на златна прѣчка, славеятъ пѣеше тъй хубаво, че всички бѣха много доволни, а царьтъ се просълзи.

Въ царството сега се говорѣше само за славея. Той бѣ най-скъпото съкровище и украшение на двореца.

Ала радостта бѣ още по-голѣма, когато царьтъ получи отъ незнаенъ човѣкъ подарѣкъ другъ славей, изкуствено направенъ отъ злато и обсипанъ съ бриланти. Новиятъ славей имаше машинка, която се навиваше. Тогава той почваше да пѣе като сжщински славей, но пѣеше само една и сжща пѣсенъ.

— Златниятъ славей пѣе по-хубаво и е по-красивъ! казваха придворнитѣ.

Новиятъ славей повтори 33 пѣти пѣсенята си и не се умори. Но когато, потърсиха живия славей да пѣе заедно съ новия, той бѣ изчезналъ.

Царьтъ много се наскърби, но скоро се утѣши, че му останалъ по-хубавия славей. И той се гордѣше съ него.

Но веднажъ машинката хлопна, скжса се нѣщо, и златниятъ славей замлѣкна за винаги. Никой не можеше да го поправи. Всички се натжжиха отъ голѣмото нещастие.